

Arrest

nr. 145 493 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 12 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 oktober 2014 (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...)1985.

De verzoekende partij verbleef sinds april 2014 in België op grond van een visum type D verkregen op grond van haar huwelijk op 3 januari 2014 met een legaal in het Rijk verblijvende vreemdeling van Tunesische nationaliteit.

Op 24 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van

het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: H.O. (...)

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Grombalia

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene kwam dd.04.2014 aan in België in het bezit van een visum type D gezinshereniging, reeds in dezelfde maand diende hij 2 keer de woonst te verlaten wegens echtelijk geweld. Er is heden geen gezamenlijke vestiging meer met zijn echtgenote.

Wat betreft de bepalingen van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980:

Aangezien betrokkene pas in België aangekomen is in april 2014 weegt de duur van zijn verblijf niet op tegen het verlengen en het behouden van het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met zijn echtgenote.

Tevens kan niet aangenomen worden dat zijn familiale, culturele en sociale banden met het land van herkomst niet niet meer belangrijk zijn na een verblijf van een half jaar in België.

Betrokkene is 29 jaar en verbleef - het verblijf van enkele maanden in België buiten beschouwing gelaten - zijn hele leven in Tunesië, zijn integratie en opgebouwde banden in België kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn integratie en banden met zijn land van herkomst.

Uit een verzoekschrift van het CAW van Gent dat aan onze diensten dd.22.09.2014 werd overgemaakt blijkt dat betrokkene in een bijzonder schrijnende situatie is en dat het geweld nog steeds voortduurt, ondanks dat betrokkene alle contact met zijn echtgenote probeert af te houden. Er is een contactverbod met zijn echtgenote en een gerechtelijk onderzoek lopende. Betrokkene schreef zich in op de universiteit en zou reeds in het bezit zijn van verschillende diploma's. Er zijn doktersattesten en PV's die het huishoudelijk geweld bewijzen.

Bovenstaande kan niet weerhouden worden als doorslaggevende elementen die een verder verblijfsrecht in België op basis van gezinshereniging kunnen rechtvaardigen. Er wordt niet aangetoond dat betrokkene in België medisch / psychologisch dient te worden opgevolgd en / of dat deze begeleiding in zijn land van herkomst niet voorhanden zou zijn. Indien betrokkene een verblijfsrecht wenst te bekomen op basis van studies of medische redenen, staat het hem vrij een aanvraag in te dienen bij de bevoegde dienst van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het verblijfsrecht van betrokkene dat werd toegekend op basis van gezinshereniging art 10 VW dient te worden ingetrokken. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis : betrokkene heeft geen verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond en regelmatig verblijf in België verstreken.

in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 11 van de vreemdelingenwet, waarbij zij betoogt:

“Doordat: Er geen rekening werd gehouden met de huidige situatie en procedures lopende procedures voor de rechtbank.

Doordat: er geen rekening werd gehouden met de zwangerschap en toekomstig vaderschap van verzoekende partij;

Terwijl: artikel 10 en 11 van de Vreemdelingenwet aangeven dat er sprake moet zijn van effectief gezinsleven.

Zodat: de bestreden beslissing moet worden verbroken.

(...)

Dat er geen onderzoek naar de zwangerschap is gebeurd. Bovendien zijn er gesprekken en mogelijkheden van verzoening. Verzoeker heeft effectief tijdelijk een andere woonplaats moeten zoeken en dit in het licht van de problemen.

Echter werd er een kind verwekt, welke thans 6 maand ver is. Dat dit een basis is voor het gezinsleven en familiaal samen zijn. Dat ook dit de lijn is die partijen weer kan samenbrengen.

Verzoeker wenst zich niet te nestelen in illegaliteit of procedures, wel zijn kind (eerste) leren kennen, dit vanaf de geboorte en een integraal deel zijn van diens leven.

Dat dit element, zijnde de zwangerschap niet werd opgenomen in de motieven.”

In een derde middel voert zij verder onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM, waarbij zij betoogt:

“Doordat verzoeker het recht wordt ontnomen een gezinsleven te hebben met zijn ongebooren minderjarig kind met Belgische nationaliteit/verblijfsrecht;

Terwijl verzoeker op basis van artikel 8 recht heeft om een feitelijk gezin te vormen en in te staan voor de ontwikkeling en opvoeding van zijn kind

(...)

Verzoeker verwijst in op dit punt in eerste instantie naar zijn rechten als vader van een ongebooren Belgisch kind/kind met verblijfsrecht

De Staatssecretaris was er zich meer dan bewust van de verzoeker vader is van een Belgisch kind, hetgeen ook blijkt uit de bestreden beslissing (onmogelijkheid te werken wegens zwangerschap en bevalling).

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Het verplicht Staten in principe niet om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Toch zullen bepaalde personen zich kunnen beroepen op artikel 8 EVRM om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen.

Verzoeker kan zich in casu wel beroepen op artikel 8 EVRM aangezien hij:

(...)

Verzoeker is/zal vader van een Belgisch kind.

Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid. In casu kan niet anders dan vastgesteld worden dat verzoeker een feitelijk gezin vormt met zijn echtgenote, haar familie en het eigen kind van verzoeker.

(...)”

In een vierde middel voert de verzoekende partij tenslotte de schending aan van de motiveringsplicht nu de bestreden beslissing niet gedragen zou zijn door draagkrachtige motieven, minstens dat deze motieven niet kenbaar zijn gemaakt in de bestreden beslissing.

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot de middelen van de verzoekende partij het volgende in haar nota met opmerkingen:

“De verwerende partij behandelt alle middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar België kwam in het bezit van een visum type D dat hem werd afgeleverd op grond van zijn huwelijk met mevr. B.M. (...), in het bezit van een F+ kaart.

Ten aanzien van verzoeker, die zich derhalve bevindt in de gevallen omschreven in artikel 10 van de vreemdelingenwet, kon een beslissing worden genomen waarbij een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht, en dit onder meer op grond van artikel 11 §2, 2° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven : 2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zelf d.d. 23 september 2014 in het kader van artikel 42quater §4, 4° van de vreemdelingenwet een schrijven overmaakte waarin gesteld werd dat hij de echtgelijke woning verlaten heeft wegens huiselijk geweld. In het schrijven werd erop gewezen dat hij zou verkeren in een bijzonder schrijnende situatie gezien hij het slachtoffer is van fysiek en psychisch geweld binnen het huwelijk, waardoor er geen einde zou kunnen worden gesteld aan zijn verblijfsrecht. Bij het schrijven voegde hij de volgende documenten:

- PV politie Gent opzettelijke slagen en verwondingen d.d. 01/09/2014
- Verslag opname spoed op naam van verzoeker
- Attest inschrijving universiteit Gent
- Kopie paspoort

Artikel 11 §2, 4°, 4e lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonde het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.”

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk een beoordeling werd gemaakt van de elementen m.b.t. het huiselijk geweld die door verzoeker aan de verwerende partij werden meegedeeld.

In de beslissing werd gesteld wat volgt:

“(…) Bovenstaande kan niet weerhouden worden als doorslaggevend elementen die een verder verblijfsrecht in België op basis van gezinshereniging kunnen rechtvaardigen. Er wordt niet aangetoond dat betrokkene in België medisch/psychologisch dient te worden opgevolgd en / of dat deze begeleiding in zijn land van herkomst niet voorhanden zou zijn. Indien betrokkene een verblijfsrecht wenst te bekomen op basis van studies of medisch redenen, staat het hem vrij een aanvraag in te dienen bij de bevoegde dienst van Dienst Vreemdelingenzaken.(…)”

Artikel 11 §2, 4°, 5e lid van de vreemdelingenwet luidt vervolgens als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Daar in casu bij toepassing van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet een einde werd gesteld aan verzoekers verblijfsrecht, diende de verwerende partij rekening te houden met de duur van zijn verblijf en met het bestaan van sociale banden in het land van herkomst. Dienaangaande werd in de beslissing gewezen op het feit dat verzoeker slechts sedert april 2014 in België verblijft, terwijl hij 29 jaar verbleven heeft in zijn herkomstland, Tunesië. Omwille van voormeld feit, is het geenszins kennelijk onredelijk te oordelen dat zijn hele leven in Tunesië niet vergeleken kan worden met de integratie, opgebouwde banden in België.

Waar verzoeker de mening is toegedaan dat rekening gehouden diende te worden met het feit dat hij een verzoeningspoging onderneemt met zijn echtgenote en dat zij zwanger zou zijn van hun kind, dient te worden opgemerkt dat voormelde elementen, die voor het eerst blijken uit het verzoekschrift, geenszins steun vinden in het administratief dossier en dat de verwerende partij hiervan geen kennis had op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen. De rechtmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld op het moment dat de beslissing genomen werd. Op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen kon geenszins worden vastgesteld dat er sprake is van een effectief gezinsleven dat bescherming zou genieten van artikel 8 EVRM. Verzoeker stelde de verwerende partij immers zelf op de hoogte van het huiselijk geweld en van het feit dat hij meerdere keren de echtelijke woning heeft moeten verlaten en dat er geen samenwonen meer is. Op grond van die feiten waarvan de verwerende partij kennis had, kan geenszins worden gesteld dat artikel 8 EVRM toepassing zou vinden. Een schending van voormeld artikel wordt dan ook niet aangetoond. De middelen zijn ongegrond.”

3.3. Artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2

De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° [de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;]

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft."

Artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende

precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Voorts kan erop worden gewezen dat het bestaan van een gezinsband tussen ouders en kinderen steeds kan worden aangenomen.

In casu gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de zwangerschap van haar echtgenote en dus met haar toekomstig vaderschap, terwijl de verwerende partij hiervan op de hoogte zou zijn geweest, minstens zou uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijken dat rekening werd gehouden met dit gegeven. De verzoekende partij stelt recht te hebben op het vormen van een gezin met haar kind, voor wie zij wil instaan voor de opvoeding, hetgeen door de bestreden beslissing onmogelijk wordt gemaakt.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 22 september 2014 een verzoek indiende op basis van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet. Het Centrum Algemeen Welzijnswerk vermeldt in zijn verslag gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken onder meer *“Ook is mevrouw B. zwanger, drie maand en half, en meneer H. krijgt het heel moeilijk bij het idee dat zij zijn kind op termijn zou moeten achterlaten bij zijn echtgenote (...)”*

Uit het verhoorrapport van de politie van Gent van 1 september 2014, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, blijkt verder onomstreden dat de verzoekende partij met betrekking tot haar echtgenote verklaard heeft dat *“Vanaf dat wij een argument hebben dreigt zij met abortus. Dit vind ik zeer erg, zij gebruikt mijn toekomstig kind als een wapen”* en, gevraagd naar haar voornemens (vertrekken, blijven, een procedure beginnen, ...), stelde zij onder meer *“Ik wil mijn ongeborn kind niet in de steek laten”*. Ook verklaarde zij blijkens het verhoorrapport uitdrukkelijk dat haar echtgenote op dat ogenblik 2 tot 3 maanden zwanger is van haar.

Net als de verzoekende partij merkt de Raad op dat het aspect van de zwangerschap van de echtgenote van de verzoekende partij, waarbij nergens betwist wordt door de verwerende partij dat de verzoekende partij de vader van het ongeborn kind zou zijn, niet betrokken wordt in de overwegingen in de bestreden beslissing, hoewel de verwerende partij er blijkens de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden van op de hoogte diende te zijn. De verwerende partij stelt in haar nota verkeerdelijk dat het element van de zwangerschap geenszins steun vindt in het administratief dossier en dat zij hiervan geen kennis had op het moment dat zij de bestreden beslissing heeft genomen, zodat zij er geen rekening mee kon houden. Dit betoog strookt niet met de gegevens van het administratief dossier. Dit terwijl van de verwerende partij in het kader van een intrekking van een verblijfsrecht verwacht kan worden dat zij een nauwkeurig onderzoek verricht en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De verwerende partij kan niet anders voorhouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet of de verwerende partij rekening heeft gehouden met elementen aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij, met name met de zwangerschap van de echtgenote van de verzoekende partij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, noch blijkt dat een onderzoek gebeurde naar de verenigbaarheid van de bestreden beslissing met het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op een gezinsleven.

De middelen zijn in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 oktober 2014 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN